

instituttet. Selskabet eller pengeinstituttet vil i praksis ikke have kendskab til, at tegningen af en forsikring, der skal udbetales til en begunstiget, eller indskuddet på en opsparingskonto til fordel for en begunstiget, indebar et misbrug af rådigheden over det uskiftede bo. Forsikrings-selskabet eller pengeinstituttet vil derfor i almindelighed være berettiget til med frigørende virkning at udbetale forsikringsbeløbet til den, der er begunstiget ifølge policen eller opsparingsordningen.

Selskabet eller pengeinstituttet har heller ikke inden udbetaling pligt til af egen drift at undersøge, om en begunstigelse kan antages at være i strid med de rådighedsbegrænsninger, der gælder for længstlevende, når denne er i uskiftet bo, og dermed om begunstigelsen er omstødelig. Er udbetalingen sket, uden at selskabet må antages at have haft kendskab til, at begunstigelsen er omstødelig, er selskabet ikke erstatningsansvarlig for arvingernes tab, hvis den begunstigede er ude af stand til at betale det udbetalte forsikringsbeløb tilbage.

Har selskabet imidlertid kendskab til, at begunstigelsen kan være omstødelig, f.eks. fordi selskabet modtager underretning om, at der er rejst krav om omstødelse, bør udbetaling normalt sættes i bero, indtil dette spørgsmål er afklaret. Selskabet kan i øvrigt ikke med frigørende virkning foretage udbetaling af hele forsikringssummen, hvis der forinden er gjort indsigelser herimod efter § 104, således som denne bestemmelse foreslås affattet i § 1, nr. 3, i det lovforslag om ændring af forsikringsaftaleloven samt forskellige andre love (Begunstigelser i forsikringsordninger og ændringer som følge af arveloven mv.), der er fremsat samtidig med dette lovforslag.

Det må bero på en almindelig ond tros-vurdering og almindelige regler om erstatning udenfor kontrakt, hvornår selskaberne ikke kan udbetale forsikringssummen med frigørende virkning som følge af selskabets viden om begunstigelsens eventuelle omstødelighed. Det forudsættes imidlertid, at arvingerne inden rimelig tid anlægger sag mod den begunstigede.

I de tilfælde, hvor der er tvivl om, hvem der er rette fordringshaver, har selskaberne mulighed for at deponere med frigørende virkning med støtte i deponeringsloven. Selskaberne kan dog - i lighed med hvad der er tilfældet i dag - også lade ordningen stå i selskabet, indtil der er klarhed over, hvem midlerne skal tilfalde.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.2.2.3. og 5.3.

Til § 33

Bestemmelsen fastslår, at alt, hvad den længstlevende ægtefælle ejer, formodes at tilhøre det uskiftede bo ved skifte. Bestemmelsen svarer med en sproglig modernisering til den gældende arvelovs § 23.

Til § 34

Bestemmelsen svarer med enkelte sproglige ændringer til den gældende arvelovs § 24. Bestemmelsen fastslår, at den længstlevende ægtefælle uden skifte overtager det uskiftede bo til fri rådighed, hvis alle livsarvingerne efter den førstafdøde ægtefælle dør. Ved skifte efter den længstlevende ægtefælles død, finder lovforslagets § 16 om svogerskabsarv tilsvarende anvendelse.

Reglen finder tilsvarende anvendelse ved ubetingede afkald på forventet arv, der i medfør af lovforslagets § 42, stk. 3, omfatter den pågældende livsarvinges livsarvinger (descendens).

Til kapitel 5

Kapitel 5 indeholder regler om arvehenstand for længstlevende ægtefælle og afløser den gældende arvelovs § 24 e.

Til § 35

Bestemmelsen regulerer betingelserne for at få arvehenstand.

I *stk. 1* foreslås det, at skifteretten kan give en ægtefælle henstand med udbetaling af arven eller en del heraf til en livsarving efter den førstafdøde ægtefælle, hvis arven ikke kan udbetales uden afhændelse af fast ejendom, løsøre eller andre aktiver, som er nødvendige, for at ægtefællen kan opretholde hjemmet eller sit erhverv.

Bestemmelsen bygger således på, at der - som efter de gældende regler - skal foretages en vurdering af den længstlevende ægtefælles behov for at opnå arvehenstand. I skifterettens vurdering må det bl.a. indgå, om ægtefællen vil kunne udbetale arven ved at optage et realkreditlån i ejendommen og forrente dette.

Adgangen til arvehenstand omfatter efter forslaget både fælles livsarvinger og særlivsarvinger efter førstafdøde og svarer på dette punkt til arvelovens § 24 e. Bestemmelsen kan endvidere - ligesom § 24 e - anvendes, uanset hvilken formueordning der har været i ægteskabet.

Adgangen til henstand kan ikke udelukkes ved testament.

I *stk. 2* foreslås det, at skifteretten ved afgørelsen af, om henstand skal gives helt eller delvist, kan tage hensyn til, om en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle ønsker at overtage aktiver, som har en særlig